

C_2020095ET.01000701.xml
23.3.2020

ET

Euroopa Liidu Teataja

C 95/7

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud F?városi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungari) 13. augustil 2019 – Vikingo F?vállalkozó Kft. versus Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Kohtuasi C-610/19)

(2020/C 95/06)

Kohtumenetluse keel: ungari

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

F?városi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: Vikingo F?vállalkozó Kft.

Vastustaja: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Eelotsuse küsimused

1.

Kas nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ (mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi) (1) artikli 168 punktiga a ja artikli 178 punktiga a, koostoimes sama direktiivi artikli 220 punktiga a ja artikliga 226, ning tõhususe põhimõttega on kooskõlas riigisisene õiguslik tõlgendus ja tava, mille kohaselt ei piisa juhul, kui materiaalsed maksu mahaarvamise nõuded on täidetud, ainult sellest, et on olemas arve, mille sisu vastab nimetatud direktiivi artikli 226 nõuetele, vaid maksukohustuslasel peavad, selleks et kasutada õiguspäraselt kõnealuse arve alusel maksu mahaarvamise õigust, lisaks olema veel dokumentaalsed tõendid, mis peavad vastama mitte ainult direktiivi 2006/112, vaid ka riigisiseste raamatupidamist käsitlevate õigusnormide põhimõtetele ja tõendavaid dokumente käsitlevatele erisätetele, ning mille kohaselt nõutakse kõikidelt ahela liikmetelt, et nad peavad meeles pidama ja järjekindlalt deklareerima kõik nendel tõendavatel dokumentidel põhineva majandustehingu üksikasjad?

2.

Kas direktiivi 2006/112 sätetega [käibemaksu mahaarvamise kohta] ning neutraalse maksustamise ja tõhususe põhimõtetega on kooskõlas riigisisene õiguslik tõlgendus ja tava, mille kohaselt on aheltehinngu korral kõikidest muudest asjaoludest olenemata ainuüksi seetõttu, et tehing on seda laadi, iga ahela liige kohustatud kontrollima liikmete tehtud majandustehingu

elemente ja tegema sellest kontrollist järeldused ahela teises otsas oleva maksukohustuslase kohta, ja maksukohustuslasel ei ole õigust [käibemaksu maha arvata], tuues põhjenduseks, et kuigi ahela moodustamine ei ole liikmesriigi õigusnormides keelatud, ei olnud see majanduslikus mõttes [mõistlikult] põhjendatud? Kas sellega seoses võib aheltehinngu puhul niisuguste objektiivsete asjaolude hindamise raames, mille alusel võib olla õigustatud [käibemaksu mahaarvamise] õiguse andmisest keeldumine, selle keelamise aluseks olevate tõendite asjakohasuse ja tõendusjõu kindlaks määramisel ja hindamisel kohaldada ainult direktiivi 2006/112 ja riigisisese õiguse sätteid maksu mahaarvamise kohta kui materiaalsoiguslikke norme, milles on täpsustatud asjassepuutuvad faktilised asjaolud faktiliste asjaolude kindlaks määramise kohta, või tuleb erinormidena kohaldada ka asjaomase liikmesriigi raamatupidamissätteid?

3.

Kas direktiivi 2006/112 sätetega [käibemaksu mahaarvamise kohta] ning neutraalse maksustamise ja tõhususe põhimõtetega on kooskõlas riigisisene õiguslik tõlgendus ja tava, mille kohaselt maksukohustuslasele, kes kasutab kaupu oma maksustavate tehingute tarbeks liikmesriigis, kus ta tehinguid teostab, ja kellel on direktiivi 2006/112 nõuetele vastav arve, ei anta õigust [käibemaksu maha arvata], tuues põhjenduseks, et ta ei ole teadlik tarneahela liikmete tehtud [tehingu] kõikidest elementidest, või tuginedes tarneahelas arve väljastajast eespool asuvate liikmetega seonduvatele asjaoludele ja mida maksukohustuslane ei saanud temast olenematutel põhjustel kuidagi mõjutada, ning [käibemaksu mahaarvamise] õiguse tingimuseks kehtestatakse nõue, et maksukohustuslane täidab meetmete raames, mille võtmine on mõistlikult tema kohus, üldist kontrollikohustust, mida ei tule täita mitte ainult enne lepingu sõlmimist, vaid ka selle täitmise ajal ja sealhulgas ka pärast lepingu täitmist. Kas sellega seoses on maksukohustuslane kohustatud [käibemaksu mahaarvamise] õiguse kasutamisest hoiduma, kui ta pärast lepingu sõlmimist või lepingu täitmise ajal või pärast täitmist märkab arvel märgitud majandustehingu mingi elemendiga seoses eeskirjade eiramist või saab teada asjaolust, mille tagajärjel ei ole maksuasutuse tava kohaselt õigust [käibemaksu maha arvata]?

4.

Kas direktiivi 2006/112 sätteid [käibemaksu mahaarvamise kohta] ja tõhususe põhimõtet arvestades on maksuasutus kohustatud konkreetselt täpsustama, milles maksupettus seisneb? Kas on õige maksuasutuse toimimisviis, mille kohaselt tarneahela liikmete vigu ja eeskirjade eiramisi, millel puudub mõistlik põhjuslik seos [käibemaksu mahaarvamise] õigusega, käsitatakse maksupettuse tõendusena põhjusel, et kuna nende vigade ja eeskirjade eiramiste tõttu osutub arve sisu ebausutavaks, siis oli või oleks pidanud olema maksukohustuslane maksupettusest teadlik? Kas juhul, kui esineb maksupettus, õigustab see seda, et maksukohustuslaselt nõutakse, et ta peab tegema kontrolli eespool märgitud ulatuse, põhjalikkuse ja kohaldamisalaga, või kas see kohustus läheb kaugemale, kui on vaja tõhususe põhimõtte tagamiseks?

5.

Kas selline karistus on proportsionaalne, millega kaasneb [käibemaksu mahaarvamise] õiguse keelamine ja mis seisneb kohustuses maksta rahatrahvi 200 % maksuvahe pealt, kui see ei tekitanud riigieelarves maksulaekumiste puudujääki, mis on otseselt seotud maksukohustuslase [käibemaksu mahaarvamise] õigusega? Kui maksukohustuslane on maksuhaldurile esitanud kõik tema valduses olevad dokumendid ja lisanud oma maksudeklaratsioonile enda väljastatud arved, siis kas saab tuvastada, et esineb mõni 2003. aasta XCII seaduse üldise maksukorralduse kohta (Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. Törvény, edaspidi „LPGT“) § 170 lõike 1 kolmandas lauses nimetatud asjaoludest?

6.

Kas, juhul kui esitatud eelotsuse küsimustele antud vastustest lähtudes võib tuvastada, et riigisisese õigusnormi tõlgendus, mida on järgitud pärast kohtuasja, milles tehti 10. novembri 2016. aasta kohtumäärus Signum Alfa Sped (C-446/15, EU:C:2016:869), ja selle alusel järgitav tava ei ole kooskõlas direktiivi 2006/112 sätetega [käibemaksu mahaarvamise] kohta, ja arvestades, et esimese astme kohus ei saa kõikides kohtuasjades esitada eelotsusetaotlust Euroopa Liidu Kohtule, võib põhiõiguste harta artikli 47 sätete põhjal asuda seisukohale, et maksukohustuslaste õigus esitada kahju hüvitamise hagi tagab neile selles artiklis tunnustatud õiguse tõhusale õiguskaitsevahendile ja õiglasele kohtulikule arutamisele? Kas selles kontekstis tuleb tõlgendada nii, et kohtuasjas Signum Alfa Sped kohtulahendi vormi valimine tähendab, et küsimus on ühenduse õiguses juba reguleeritud ja seda on Euroopa Liidu Kohtu praktikas selgitatud ning et see oli järelikult ilmselge, või tähendab see, et kuna algatati uus menetlus, ei olnud küsimust täielikult selgitatud ja et järelikult oli endiselt vajalik paluda Euroopa Kohtul selle üle eelotsusemenetluses otsustada?

(1) Nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiiv 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi (ELT 2006, L 347, lk 1).